

cineman

Milé čtenářky a milí čtenáři,

v tomto čísle uděláme trochu radost pamětníkům, a to hned třemi materiály. Připomínáme jim východoněmecké indiánky, dále pak kdysi oblíbenou mayovku *Poklad Inků* a také polské televizní seriály z první poloviny 70. let. Protože se k pamětníkům rovněž řadím, rád na uvedenou dobu vzpomínám. Nejste-li nostalgiky a nepatříte-li k těm několika málo procentům současných mladých lidí, kteří jsou vnímaví i směrem do minulosti, pak tento poněkud osobní editorial prosím klidně přskočte.

Mezi mé oblíbené vzpomínky patří například cesta ze školy, kdy jsem často volil okliku kolem místního vesnického kina. Celý týden jsem se těšil na filmy, které se budou o víkendů promítat (kino hrálo jen po dvou představeních v sobotu a v neděli) a fotky ve výloze jsem znal nazpaměť. A to napínavé čekání na program pro příští měsíc; vyběhl jsem kolem hospody po schodech nahoru k pokladně, kde jsem jednou měsíčně prožil triumfální chvíli, protože jsem věděl, co se bude hrát. K oblíbeným patřily i východoněmecké indiánky, o nichž píše kolega

Robert uvnitř čísla. Dnes samozřejmě působí komicky a ideologicky, ale pro dobrodružnou duši žáka školou povinného to bylo „něco“.

Stejně tak rád vzpomínám na netrpělivé čekání u televize, kdy začne další díl oblíbeného seriálu. Tehdy nebyly reklamy a začínalo se přesně. Když člověk lital s ostatními kluky venku, musel si hlídat hodiny. Pro televizi platilo buddhistické

„tady a teď“, možnost repete nebyla. O každém díle se pak ještě dlouho vyprávělo, než ho přebil nový televizní zážitek. Sedět u obrazovky od rána do večera se naštestí nedalo, pamatuji i doby, kdy by se člověk díval jen na monoskop.

Takové zážitky zůstanou v paměti a stanou se součástí životního příběhu. Proto se k nim i dnes pamětníci vrací. Obávám se ale, že dnešní přehlcená doba nic takového nezanechá. Seriálů jsou stovky a po roce, dvou nebo pěti už jsou zapomenutou minulostí. Film můžeme vidět kdekoliv a kdykoliv. Je to na jednu stranu skvělé, alespoň pro toho, kdo má s čím srovnávat. Na druhou stranu se ale musím – trochu staromilsky, ale myslím, že oprávněně – ptát: není dnešní prožívané dětství oproti tomu dřívějšímu poněkud povrchní? Má dětská duše šanci se v té záplavě neupít?

Petr Stránský

08/2016
SEST. 3/4

filmy

Baron Prášil / 43
Belgika / 24
Božská Florence / 40
Černé duše / 46
Den nezávislosti: Nový útok / 26
Doba ledová: Mamuti drcnuti / 37
Julietta / 33
Komorná / 39
Legenda o Tarzanovi / 30
Léto All Exclusive / 28
Líná zátoka / 23
Měličiny / 44
Neonový býk / 36
Než jsem tě poznala / 34
Očiště: Volební rok / 32
Satisfakce 1720 / 38
Špekoun / 42
Učitelka / 25
Zhasní a zemřeš / 29

